

**Pengetahuan Kanak-Kanak Sekolah Rendah
mengenai Penganiayaan Seksual**
(Primary School Children's Knowledge of Sexual Abuse)

AZLIN HILMA HILLALUDDIN, YUSMARHAINI YUSOF &
CHAN CHEONG CHONG

Program Kerja Sosial, Pusat Pengajian Pembangunan Sosial,
Kolej Sastera dan Sains, Universiti Utara Malaysia

Email: hilma@uum.edu.my

Abstrak

Kajian ini bertujuan untuk mengkaji pengetahuan kanak-kanak sekolah rendah mengenai penganiayaan seksual. Objektif kajian ini ialah untuk mengenalpasti tahap pengetahuan mereka mengenai penganiayaan seksual, menganalisa perbezaan tahap pengetahuan berdasarkan tahun pembelajaran dan jantina. Dua ratus tiga puluh sembilan murid-murid Tahun Empat, Lima dan Enam dari sebuah sekolah di utara tanahair telah terlibat di dalam kajian ini. Inventori Children's Knowledge of Abuse (CKAQ) – Revision III telah digunakan sebagai instrumen utama kajian. Keputusan kajian mendapati tahun pembelajaran dan jantina tidak membezakan tahap pengetahuan kanak-kanak. Walau bagaimanapun, terdapat perbezaan yang signifikan untuk tahun pembelajaran apabila dikaji subskala Inappropriate Touch di mana murid-murid Tahun Empat didapati mempunyai pengetahuan yang lemah berbanding Tahun Enam. Terdapat perbezaan skor berdasarkan pembolehubah jantina apabila dikaji subskala Appropriate Touch di mana murid perempuan didapati skor subskala ini yang lebih rendah berbanding murid lelaki.

Kata kunci: penganiayaan kanak-kanak, penganiayaan seksual, pengetahuan kanak-kanak

Abstract

The purpose of this study was to assess primary school children's knowledge of sexual abuse. This research sought to identify the children's level of knowledge regarding sexual abuse, and to examine whether there were differences in their levels of knowledge based upon year of study and gender. Two hundred and thirty-nine participants from Year Two, Year Four, and Year Six classes were recruited from a primary school in the northern region of Malaysia. The Children's Knowledge of Abuse (CKAQ) – Revision III was utilized as

the research instrument. The results indicate that levels of knowledge were not affected by year of study or gender. However, knowledge did differ based upon year of study when analysis was conducted on the Inappropriate Touch subscale, where Year Four students were found to have poorer knowledge of abuse than their Year Six counterparts. Significant results were also obtained for gender in the Appropriate Touch subscale. Girls were found to score less than boys in this subscale.

Keywords: *child abuse, sexual abuse, children's knowledge*

Pengenalan

Kes kes penganiayaan kanak-kanak di Malaysia secara amnya menunjukkan peningkatan dari setahun ke setahun. Salah satu kategori penganiayaan kanak-kanak, iaitu penderaan seksual, juga menunjukkan peningkatan setiap tahun dan berterusan menjadi penganiayaan kanak-kanak yang kedua dan ketiga tertinggi dilaporkan di belakang pengabaian dan penderaan seksual (Rujuk Jadual 1). Beberapa tahun kebelakangan ini, masyarakat Malaysia juga dikejutkan dengan berita kanak-kanak hilang (contohnya kes Nurin Jazlin, Sharlini dan William Yau). Malangnya, beberapa kes yang dilaporkan berakhir dengan pembunuhan / kematian ngeri kanak-kanak terbabit, manakala ada kanak-kanak yang masih belum ditemui sehingga ini ("*Child abductions raise concerns*," 2010).

Pada tahun 2003, statistik yang dikeluarkan oleh Ibu Pejabat Polis Bukit Aman menunjukkan terdapat 768 kes rogol yang melibatkan kanak-kanak daripada 1479 kes rogol. Laporan itu turut menyatakan 72 kes dilakukan oleh bapa kandung, 42 kes oleh bapa tiri, 290 kes oleh teman lelaki, 549 kes oleh kenalan, 42 kes oleh bapa saudara, 20 kes oleh abang ipar, 33 kes oleh jiran dan 6 kes oleh abang tiri. Ini menunjukkan bahawa kebanyakan kes rogol dilakukan oleh orang yang dikenali oleh mangsa. Johor dilaporkan sebagai negeri yang melaporkan kes rogol kanak-kanak tertinggi, diikuti oleh Selangor, Kedah dan Perak ("*Over 700 child rape cases last year*", 2004). Sementara itu, laporan Bernama melaporkan terdapat 9,575 kes rogol di bawah umur direkodkan Polis Diraja Malaysia (PDRM) dari tahun 2005 sehingga 2010 (Dewan Rakyat: Sebanyak 9,575 Kes Rogol Bawah Umur Direkod Sejak 2005 Hingga 2010, 2011).

Statistik-statistik di bawah menunjukkan bahawa tindakan segera perlu diambil untuk mengatasi masalah penganiayaan kanak-kanak terutamanya penganiayaan seksual. Terdapat banyak laporan di dalam akhbar dan perbincangan-perbincangan mengenai kepentingan menjatuhkan hukuman yang lebih berat terhadap pesalah yang melakukan jenayah seksual. Walau

bagaimanapun, usaha-usaha pencegahan penganiayaan ke atas kanak-kanak juga perlu difokuskan dari aspek pengetahuan. Kebolehan kanak-kanak untuk mengenalpasti penganiayaan seksual adalah penting supaya mereka dapat melaporkan perkara tersebut kepada pihak yang dapat membantu. Pendidikan mengenai perbuatan yang boleh diterima dengan perbuatan yang tidak boleh diterima (contohnya “*good touch*” dan “*bad touch*”) perlu diberikan kepada kanak-kanak supaya mereka dapat mengenalpasti penganiayaan seksual dan seterusnya memastikan tindakan sewajarnya diambil oleh orang dewasa yang melindungi mereka. Oleh itu, kajian ini bermatlamat untuk meneroka sama ada kanak-kanak berupaya mengenalpasti situasi perhubungan yang boleh membawa kepada penganiayaan seksual.

Umur dan Penganiayaan Seksual

Tutty (1997) telah melakukan kajian terhadap 231 kanak-kanak yang berada di sekolah rendah di antara Gred 1 dan Gred 6 menggunakan inventori *Children's Knowledge of Abuse Questionnaire* (CKAQ) yang dibentuk oleh beliau pada tahun 1996. Beliau mendapati tahap pengetahuan kanak-kanak mengenai sentuhan yang selamat dan tidak selamat berbeza berdasarkan gred pembelajaran. Kanak-kanak yang lebih kecil didapati kurang memahami konsep-konsep sentuhan tersebut berbanding kanak-kanak yang lebih berusia. Beliau mendapati dalam dapatan pra-kajian, kanak-kanak Gred 1 hanya memperolehi purata skor sebanyak 22.6 (atau 68.5 peratus jawapan yang betul) berbanding kanak-kanak Gred 4 (87.3 peratus betul), Gred 5 (91.5 peratus betul) dan Gred 6 (92.0 peratus betul). Dapatan pasca kajian beliau pula mendapati terdapat peningkatan purata skor untuk setiap gred selepas mereka menghadiri program pencegahan penganiayaan seksual kanak-kanak.

Sementara itu, Ghetty, Goodman, Eisen, Qin dan Davis (2002) telah menemubual 222 kanak-kanak berumur antara 3 hingga 16 tahun yang pernah mengalami penderaan fizikal dan seksual. Mereka mendapati kanak-kanak yang lebih berusia adalah lebih konsisten dalam melaporkan penderaan fizikal dan seksual.

Walau bagaimanapun, kajian Gallagher, Bradford dan Pease (2002) di United Kingdom mendapati tiada hubungan di antara umur kanak-kanak dengan kecenderungan melaporkan kes penderaan. Kajian mereka tidak membuktikan andaian bahawa semakin meningkatnya usia seorang kanak-kanak, semakin tinggi kebarangkalian kanak-kanak berkenaan melaporkan kes kejadian. Salah satu penjelasan Gallagher berkenaan keputusan di atas adalah kanak-kanak yang lebih tinggi usia mereka mungkin memendamkan masalah masing-masing dan mengambil keputusan tidak melaporkan penganiayaan.

Manakala kanak-kanak yang lebih muda pula mungkin tersilap membuat interpretasi tentang soalan-soalan penyelidikan yang dikemukakan sehingga terjadi “*over-reporting*”.

Menurut Saito (2000: 199), umur kanak-kanak yang paling berisiko menghadapi penganiayaan seksual adalah antara 4 tahun hingga 12 tahun. Tambah beliau, tempoh umur 4 tahun hingga 9 tahun adalah tempoh paling kerap berlakunya kes penganiayaan. Manakala menurut Capital Area Human Services District (tidak bertarikh), 25 hingga 35 peratus daripada kes penganiayaan seksual kanak-kanak berlaku ke atas kanak-kanak di bawah umur 7 tahun.

Sementara itu terdapat kajian yang mendapati risiko penganiayaan kanak-kanak secara seksual meningkat dengan peningkatan umur kanak-kanak (Putnam, 2003). Di Amerika Syarikat, data pada tahun 1996 menunjukkan bahawa hampir 10 peratus mangsa penganiayaan terdiri daripada kanak-kanak yang berumur di antara 0 hingga 3 tahun, manakala di kalangan kanak-kanak yang berada pada peringkat umur 4 hingga 7 tahun, peratusannya meningkat hampir tiga kali ganda iaitu 28.4%. Kes kanak-kanak yang berumur 8 hingga 11 tahun meliputi 25.5 peratus sementara kes kanak-kanak 12 tahun ke atas meliputi 35.9 peratus kes. Namun begitu, satu peringatan yang perlu diambil ialah kemungkinan terjadinya korelasi peningkatan kes dengan peningkatan umur adalah disebabkan keupayaan kanak-kanak yang lebih berusia untuk memahami salah laku yang dialami dan melaporkan kepada orang lain.

Umur merupakan faktor risiko bagi penganiayaan seksual kanak-kanak dan operasinya adalah berbeza di antara kanak-kanak lelaki dan perempuan di mana kanak-kanak perempuan berisiko untuk menghadapi penganiayaan lebih awal dan tempoh penganiayaan yang dihadapi kanak-kanak perempuan adalah lebih lama berbanding kanak-kanak lelaki (Putnam, 2003). Oleh itu, umur kanak-kanak adalah isu penting dalam kaitannya dengan penganiayaan kanak-kanak. Satu kepentingan umur kanak-kanak ialah mengenai aspek pemahaman mereka terhadap perbuatan yang bersifat penganiayaan seksual yang boleh mendorong mereka untuk melaporkan perbuatan tersebut. Selain itu, faktor umur juga mungkin menjadi faktor mengapa pendera memilih kanak-kanak yang lebih muda. Ini kerana mangsa mungkin lebih lemah serta lebih mudah diugut atau dipujuk.

Jadual 1

Kes-kes penganiayaan kanak-kanak mengikut kategori dan jantina (Jabatan Kebajikan Masyarakat Malaysia, t.t.)

Kategori	2005			2006			2007			2008			2009		
	L	P	Jum	L	P	Jum	L	P	Jum	L	P	Jum	L	P	Jum
Terdampar	22	46	68	20	33	53	30	33	63	86	91	177	81	75	156
Pengabaian	306	295	601	355	327	682	392	369	761	364	469	833	317	569	886
Fizikal	219	212	431	224	271	495	298	288	586	430	433	863	375	466	841
Seksual	42	524	566	20	650	670	50	704	754	35	698	733	27	740	767
Emosi/Psikologi	34	43	77	13	37	50	7	38	45	39	51	90	17	27	44
Sumbang mahram	7	50	57	1	48	49	2	19	21	-	-	-	-	-	-
Lain-lain	-	-	-	-	-	-	27	22	49	31	53	84	29	66	95
Jumlah	630	1,170	1,800	633	1,366	1,999	806	1,473	2,279	985	1,795	2,780	846	1,943	2,789

Jantina dan Penganiayaan Seksual

Dalam kes penganiayaan seksual, kanak-kanak perempuan mempunyai risiko yang lebih tinggi untuk didera iaitu 2.5 hingga 3 kali ganda berbanding kanak-kanak lelaki (Putnam, 2003; Kassim & Kasim, 1995). Kanak-kanak lelaki tidak banyak yang melaporkan mengenai penganiayaan yang dialami mungkin kerana keengganan mereka untuk membawa penganiayaan yang dilakukan ke muka pengadilan. Selain itu, sesetengah mereka mungkin menjadi devian dan terlibat dalam salah laku dan penyalahgunaan bahan sehingga menyebabkan sukar untuk mendapat maklumat mengenai penganiayaan yang terjadi ke atas diri mereka (Putnam, 2003).

Selain itu, kajian penderaan dan pengabaian kanak-kanak di Kanada pada tahun 1998 ke atas mangsa penganiayaan seksual kanak-kanak bawah 16 tahun, mendapati 69 peratus daripadanya adalah kanak-kanak perempuan (Wilken, 2002). Kajian Gallagher dan rakan-rakan (2002) ke atas 2420 kanak-kanak yang berusia di antara 9 hingga 16 tahun pula mendapati, kanak-kanak perempuan adalah lebih cenderung melaporkan insiden ancaman seksual berbanding kanak-kanak lelaki dengan perbezaan sebanyak 6 peratus.

Laporan Wilken (2002) mendapati mangsa perempuan lebih kerap dicabul (*fondled*) berbanding mangsa lelaki. Tambah Wilken lagi, mangsa lelaki dan keluarganya biasanya akan cuba meminimumkan kesan penderaan yang berlaku. Malah, mangsa lelaki kurang menganggap pengalaman seksual pada zaman kanak-kanak mereka adalah suatu penganiayaan seksual berbanding mangsa perempuan. Hal ini mencerminkan kemungkinan wujud kefahaman yang berbeza tentang jenis-jenis tindakan yang boleh disifatkan sebagai penganiayaan seksual antara kanak-kanak lelaki dan perempuan.

Tutty (1995, 1997) telah menjalankan dua kajian untuk menguji perbezaan pengetahuan kanak-kanak lelaki dan perempuan menggunakan inventori *Children's Knowledge of Abuse Questionnaire* (CKAQ) yang telah dibentuk oleh beliau untuk mengukur keberkesanan program pencegahan penganiayaan seksual. Di dalam kedua-dua kajian tersebut, beliau mendapati jantina bukanlah faktor yang signifikan dalam menentukan perbezaan tahap pengetahuan kanak-kanak mengenai penganiayaan seksual.

Oleh itu, kajian mengenai kaitan jantina dan pengetahuan mengenai penganiayaan seksual adalah penting untuk melihat sekiranya terdapat perbezaan antara kanak-kanak lelaki dan perempuan. Ini kerana mungkin terdapat lebih ramai kanak-kanak lelaki yang telah dianiaya secara seksual. Namun, kes-kes mereka tersembunyi akibat tidak memahami perbuatan yang dialami atau dihalang daripada dilaporkan.

Objektif Kajian

Objektif kajian ini adalah seperti berikut:

- i) mengenalpasti tahap pengetahuan kanak-kanak sekolah rendah mengenai penganiayaan seksual
- ii) mengenalpasti perbezaan pengetahuan kanak-kanak sekolah rendah berdasarkan tahun pembelajaran dan jantina

Hipotesis Kajian

Terdapat dua hipotesis alternatif yang diuji dalam kajian ini iaitu:

- i) terdapat perbezaan pengetahuan kanak-kanak sekolah rendah yang signifikan berdasarkan tahun pembelajaran
- ii) terdapat perbezaan pengetahuan kanak-kanak sekolah rendah yang signifikan berdasarkan jantina

Metod Kajian

Kajian ini adalah satu kajian penerokaan (*exploratory study*) berbentuk kuantitatif dengan menggunakan kaedah tinjauan. Kajian ini telah dijalankan di sebuah sekolah rendah di utara Malaysia. Responden kajian ini terdiri daripada murid-murid Tahun Empat, Tahun Lima dan Tahun Enam. Seramai 239 murid telah terlibat di dalam kajian ini. Daripada jumlah tersebut, seramai 75 murid adalah daripada Tahun Empat, 85 murid adalah daripada Tahun Lima dan 79 murid adalah daripada Tahun Enam (rujuk Jadual 2).

Jadual 2

Bilangan responden mengikut Tahun

Tahun	Bilangan murid	Peratusan (%)
Tahun Empat	75	31.4 %
Tahun Lima	85	35.6 %
Tahun Enam	79	33.0 %
Jumlah	239	100.0 %

Instrumen Kajian

Pengkaji telah menggunakan borang soal selidik yang mengandungi Bahagian A, B dan C. Bahagian A mengandungi soalan yang menanyakan maklumat demografi responden iaitu tahun, jantina dan ahli keluarga yang tinggal bersama responden.

Bahagian B mengandungi inventori “*Children’s Knowledge of Abuse*” (CKAQ-Revision III) oleh Tutty (1996) yang telah diterjemahkan ke bahasa Melayu. Bahagian ini mengandungi 33 soalan mengenai sentuhan yang baik (“*appropriate touch*”) dan sentuhan yang tidak baik (“*inappropriate touch*”). Penterjemahan semula (*back translation*) inventori ini juga telah dilakukan.

CKAQ telah dibentuk oleh Leslie M. Tutty untuk menilai pembelajaran kanak-kanak sekolah rendah mengenai konsep-konsep utama yang diajar di dalam kebanyakan program pencegahan penganiayaan seksual. Walau bagaimanapun, CKAQ ini telah dibentuk supaya kanak-kanak yang belum pernah mengikuti apa-apa program pencegahan turut memahami soalan-soalan yang ditanya (Tutty, 1995). CKAQ merangkumi pelbagai isu daripada yang mudah, maklumat yang sering didengar oleh kanak-kanak sehingga isu mengenai salah tanggapan mengenai perhubungan dengan orang yang dikenali dan tidak dikenali.

Bahagian C mengandungi satu set soalan berkenaan pihak-pihak yang selalunya dirujuk oleh kanak-kanak sekiranya mereka memerlukan pertolongan. Pengkaji merasakan soalan ini penting untuk melihat pandangan kanak-kanak mengenai orang yang dapat membantu mereka terutamanya di waktu berlakunya penganiayaan.

Pengkaji telah mengedarkan borang soal-selidik kepada responden setelah melakukan perbincangan dengan pihak sekolah. Pengkaji telah memperkenalkan diri kepada responden dan mengedarkan borang soal selidik. Sebelum responden menjawab, pengkaji memberikan satu penerangan ringkas kepada mereka mengenai terma-terma seperti sentuhan yang “baik”, “tak baik” dan “mengelirukan”; “anggota sulit”; dan “orang yang tak dikenali”. Penerangan ini adalah berdasarkan cadangan arahan kepada responden yang dikemukakan oleh Tutty di dalam inventori asal CKAQ-Revision III. Masa yang telah diambil oleh responden untuk menjawab ialah 15 hingga 20 minit.

Hasil Kajian

Pengetahuan mengenai Penganiayaan Seksual

Jadual 3 menunjukkan skor pengetahuan responden mengenai penganiayaan seksual berdasarkan demografi. Pengkaji mendapati responden Tahun Empat mempunyai purata skor pengetahuan sebanyak 19.24 atau 58.31 peratus jawapan yang betul. Responden Tahun Lima mempunyai purata skor pengetahuan sebanyak 19.81 (60.04 peratus jawapan betul) manakala responden Tahun Enam mempunyai min skor pengetahuan sebanyak 20.61 (62.44 peratus jawapan betul). Responden lelaki mempunyai purata skor pengetahuan sebanyak 20.09 (60.89 peratus jawapan betul). Manakala

responden perempuan mempunyai purata skor sebanyak 19.79 (59.97 peratus jawapan betul).

Secara keseluruhan, purata skor keseluruhan responden yang menjawab soal selidik terjemahan CKAQ-Revision III dengan lengkap ialah 19.90 atau 60.31 peratus jawapan yang betul. Ini menunjukkan secara keseluruhan purata skor pengetahuan responden mengenai penganiayaan seksual berada dalam lingkungan 60 peratus.

Perbezaan pengetahuan berdasarkan tahun pembelajaran

Ujian Analisis Varians Sehalu (*one-way* ANOVA) telah dijalankan untuk mengenalpasti sama ada wujud perbezaan pengetahuan mengenai pengetahuan seksual yang signifikan berdasarkan tahun pembelajaran (rujuk jadual 4). Hasil ujian mendapati tidak terdapat perbezaan pengetahuan yang signifikan berdasarkan tahun pembelajaran ($F_{(2,224)} = 2.15, p > .05$).

Jadual 3

Skor Pengetahuan Responden Mengenai Penganiayaan Seksual Berdasarkan Demografi

Demog.	Fre- kuensi	Purata Skor	% betul	Demog.	Fre- kuensi	Purata Skor	% betul
Tahun 4	70	19.24	58.31	Lelaki	89	20.09	60.89
Tahun 5	81	19.81	60.04	Peremp.	138	19.79	59.97
Tahun 6	76	20.61	62.44				
Keseluruhan	227	19.90	60.31				

Jadual 4

Pengetahuan dan Tahun Pembelajaran

Tahun Pembelajaran	Frekuensi	Purata	Sisihan Piawai	F	p
Tahun Empat	70	18.74	4.02	2.15	.12
Tahun Lima	81	19.10	3.99		
Tahun Enam	76	19.76	3.67		

Walau bagaimanapun, apabila data dianalisis berdasarkan subskala “*Inappropriate Touch*” dan “*Appropriate Touch*”, didapati terdapat perbezaan purata skor untuk subskala “*Inappropriate Touch*” yang signifikan berdasarkan tahun pembelajaran (rujuk jadual 5). Didapati nilai $F_{(2,226)} = 6.52$ ($p < .01$). Analisis *Post-Hoc* mendapati Tahun Empat dan Tahun Enam adalah berbeza secara signifikan ($p = .001$) di mana responden Tahun Empat mempunyai purata skor yang lebih rendah yang signifikan berbanding Tahun Enam.

Jadual 5

Subskala “Inappropriate Touch” dan Tahun Pembelajaran

Tahun Pembelajaran	Frekuensi	Purata	Sisihan Piawai	F	p
Tahun Empat	70	13.77	3.41	6.52	.002*
Tahun Lima	82	14.54	3.30		
Tahun Enam	77	15.71	3.19		

* $p < .01$

Perbezaan pengetahuan berdasarkan jantina

Ujian-t telah digunakan untuk mengkaji sama ada wujud perbezaan pengetahuan mengenai penganiayaan seksual yang signifikan berdasarkan jantina (rujuk jadual 6). Hasil ujian mendapati tidak terdapat perbezaan purata skor pengetahuan antara responden lelaki dan perempuan ($t_{(218)} = .54$, $p > .05$).

Jadual 6

Pengetahuan dan Jantina

Jantina	Frekuensi	Purata	Sisihan Piawai	t	p
Lelaki	86	20.09	4.03	.54	.59
Perempuan	134	19.79	4.03		

Namun begitu, analisis mengikut subskala “*Appropriate Touch*” menunjukkan terdapat perbezaan purata skor pengetahuan yang signifikan berdasarkan jantina ($t_{(225)} = 3.02$, $p < .01$). Didapati purata skor responden lelaki lebih tinggi berbanding perempuan (rujuk jadual 7).

Jadual 7

Subskala “Appropriate Touch” dan Jantina

Jantina	Frekuensi	Purata	Sisihan Piawai	t	p
Lelaki	89	5.07	1.64	.3.02	..003*
Perempuan	138	4.97	1.84		

*p <.01

Perbincangan

Pengetahuan mengenai penganiayaan seksual (seperti mengenalpasti tingkah laku yang boleh diterima dan tingkah laku yang tidak sepatutnya dilakukan) terhadap kanak-kanak dapat membantu mencegah daripada berlakunya kes-kes penganiayaan seksual. Di dalam kajian ini, didapati pengetahuan kanak-kanak yang menjadi responden kajian mengenai penganiayaan seksual adalah rendah apabila dibandingkan dengan ujian pra-kajian terhadap pengetahuan penganiayaan seksual yang dijalankan di negara Barat bagi kanak-kanak yang belum pernah mengikuti apa-apa program pencegahan (Tutty, 1997 dan Blumberg, Chadwick, Fogarty, Speth & Chadwick, 1991 dalam Tutty, 1995). Kanak-kanak di dalam kajian ini didapati mempunyai skor yang hanya setara dengan responden pra-kajian Tutty (1997) yang berada dalam Gred 1 di Kanada dan jauh lebih rendah berbanding responden beliau yang berada dalam Gred 4 hingga 6.

Hal ini berkemungkinan kerana di negara Barat, isu-isu mengenai keselamatan diri (*personal safety*) lebih banyak dibincangkan di kalangan masyarakat mereka. Di samping itu, kemungkinan ibu bapa mereka juga lebih terbuka apabila membincangkan perkara berkaitan seksual. Kemungkinan senario budaya masyarakat Malaysia yang sukar untuk membincangkan perkara-perkara berkaitan seksual dengan anak-anak merupakan antara penyumbang kepada perkara ini kerana dianggap ‘*taboo*’. Topik berkenaan mungkin dianggap memalukan untuk dibincangkan tetapi boleh menyumbang kepada masalah kanak-kanak untuk mengenalpasti apakah tingkah laku atau sentuhan yang membahayakan. Responden kajian ini mungkin berisiko untuk menghadapi masalah sekiranya berhadapan dengan situasi penganiayaan terutamanya jika dilakukan oleh orang yang dikenali oleh mereka. Selain itu, respon kanak-kanak di dalam kajian ini yang mempamerkan kekeliruan dalam mematuhi arahan daripada orang dewasa juga menunjukkan keperluan untuk mendidik mereka mengenai kepatuhan yang wajar dalam situasi yang berpatutan.

Secara keseluruhan, dapatan kajian menunjukkan tidak terdapat perbezaan yang signifikan berdasarkan tahun pembelajaran, walaupun didapati purata skor kanak-kanak didapati meningkat dengan peningkatan usia. Walau bagaimanapun, didapati kanak-kanak Tahun Empat mempunyai purata skor yang lebih rendah berbanding kanak-kanak Tahun Enam secara signifikan dalam subskala "*Inappropriate Touch*". Ini menunjukkan mereka kurang berkemampuan untuk mengenalpasti situasi yang tidak sepatutnya berlaku terhadap mereka berbanding kanak-kanak yang lebih berusia. Dapatan ini selaras dengan kajian oleh Tutty (1997) yang mendapati kanak-kanak yang lebih kecil kurang memahami konsep-konsep sentuhan yang membahayakan. Dapatan ini turut menimbulkan persoalan mengenai tahap pengetahuan kanak-kanak yang lebih kecil daripada Tahun Empat. Sekiranya '*trend*' begini adalah konsisten, intervensi seawal mungkin perlu diberi kepada kanak-kanak mengenai keselamatan mereka. Kanak-kanak adalah mudah untuk dimanipulasi oleh pendera kerana batasan kematangan mereka. Pendera seksual berkemungkinan menasaskan tingkah laku mereka kepada kanak-kanak yang lebih kecil yang memiliki pengetahuan yang kurang mengenai penganiayaan seksual. Oleh itu, adalah penting agar program-program pencegahan dimulakan dengan kanak-kanak yang lebih kecil untuk mengelakkan mereka daripada dimanipulasi oleh pendera seksual.

Dapatan kajian juga mendapati tidak terdapat perbezaan yang signifikan di antara lelaki dan perempuan walaupun responden lelaki mempunyai purata skor subskala "*Appropriate Touch*" yang lebih tinggi. Walaupun kebanyakan kes penganiayaan seksual dilaporkan berlaku ke atas kanak-kanak perempuan, namun kebarangkalian kanak-kanak lelaki untuk didera juga tidak harus diketepikan. Kedua-dua kanak-kanak lelaki dan perempuan perlu mempunyai pengetahuan yang sama mengenai penganiayaan seksual.

Secara keseluruhannya, didapati pengetahuan responden mengenai penganiayaan seksual di dalam kajian ini adalah di tahap 60 peratus dan didapati rendah berbanding dengan kanak-kanak seusia mereka di Kanada (Tutty, 1997). Ini menunjukkan keperluan kepada intervensi pencegahan penganiayaan seksual melalui pendidikan. Dapatan kajian juga mendapati tidak terdapat perbezaan pengetahuan berdasarkan pembolehubah tahun pembelajaran, jantina dan struktur keluarga secara keseluruhan. Namun, terdapat perbezaan yang signifikan untuk tahun pembelajaran dan jantina apabila dikaji berdasarkan subskala "*Inappropriate Touch*" dan "*Appropriate Touch*".

Cadangan Program Pencegahan Penganiayaan Seksual

Program yang seragam dan mantap untuk menyampaikan mesej mengenai penganiayaan seksual kepada kanak-kanak perlu diadakan di sekolah.

Program-program seperti ini adalah penting supaya kanak-kanak mempunyai pengetahuan mengenai apakah bentuk-bentuk perhubungan yang dibolehkan. Ini kerana disebabkan limitasi kematangan mereka, kanak-kanak berkemungkinan tidak memahami apakah bentuk-bentuk perhubungan, contohnya yang melibatkan sentuhan yang dibolehkan antara mereka dan orang dewasa. Finkelhor, Asdigian dan Dziuba-Leatherman (1995) mendapati kanak-kanak yang mengikuti program pencegahan didapati lebih mudah melaporkan penganiayaan yang berlaku terhadap mereka, melindungi diri mereka dan kurang menyalahkan diri mereka sendiri akibat penganiayaan.

Walaupun didapati ibu bapa merupakan pihak yang penting dalam menyampaikan maklumat kepada kanak-kanak, mungkin intervensi di peringkat sekolah mengenai pencegahan jenayah seksual adalah lebih baik untuk memastikan semua kanak-kanak mempunyai peluang yang sama untuk mendapatkan maklumat yang tepat. Ini dapat mengatasi masalah rasa tidak selesa ibu bapa untuk membincangkan hal-hal yang dianggap sensitif oleh mereka tetapi penting untuk keselamatan anak-anak. Selain itu, Bagley (2000) mendapati ramai ibu yang kurang sedar bahawa anak mereka telah menjadi mangsa penderaan seksual, malah ada yang menyalahkan anak tersebut. Oleh itu, intervensi di sekolah juga dapat mengatasi masalah kurang pengetahuan oleh ibu bapa sendiri mengenai penganiayaan seksual.

Pada dasarnya, kandungan program pencegahan seharusnya sama untuk semua peringkat umur kanak-kanak. Namun begitu, corak persembahan maklumat perlulah disampaikan mengikut umur dan tahap pemahaman kanak-kanak. Antara konsep-konsep pencegahan yang sering diajar di negara Barat adalah seperti kesedaran mengenai kawalan terhadap tubuh badan (*body ownership*), sentuhan yang dibolehkan lawan tidak dibolehkan, anggota sulit, penyimpanan rahsia, mengenalpasti orang yang tidak dikenali (*strangers*), penipuan (*tricks*), keizinan untuk memberitahu, sentuhan oleh orang yang dikenali, kesalahan dan tuduhan, serta risiko kanak-kanak lelaki untuk turut didera secara seksual (Tutty, 1995). Perancangan program-program pencegahan juga masih perlu mengambil kira keperluan dan budaya masyarakat tempatan supaya lebih sesuai dan efektif untuk disampaikan kepada kanak-kanak.

Rujukan

- Bagley, C. 2000. Child sexual abuse. Dalam Martin D. (Ed), *The Blackwell Encyclopaedia of Social Work* (pp. 58-60). Oxford: Blackwell Publishers Inc
- Capital Area Human Services District. tidak bertarikh. *Taking a closer look at substance abuse, domestic violences & child sexual abuse*. Baton Rouge, LA: Department of Health and Hospitals/Bureau of Communications & Inquiry Services. Diperolehi daripada http://www.dhh.state.la.us/offices/publications/pubs-87/599_ABUSE.pdf.
- Child abductions raise concerns. 2010, Januari 17. *New Straits Times*. Diperolehi daripada http://www.nst.com.my/Current_News/NST/articles/20100117075800/Article
- Dewan Rakyat: Sebanyak 9,575 Kes Rogol Bawah Umur Direkod Sejak 2005 Hingga 2010. *Bernama*. Diperolehi daripada http://web6.bernama.com/bernama/v3/bm/news_lite.php?id=570803
- Finkelhor, D., Asdigian, N., & Dziuba-Leatherman, J. 1995. Victimization prevention programs for children: a follow up. *American Journal of Public Health*, 85(12), 1684-1689.
- Gallagher, B., Bradford, M. & Pease, K. 2002. The sexual abuse of children by strangers: Its extent, nature and victims' characteristics. *Children & Society*, 16, ms. 346-359.
- Ghetti, S., Goodman, G. S., Eisen, M. L., Qin, J. & Davis, S. L. 2002. Consistency in children's reports of sexual and physical abuse. *Child Abuse & Neglect*, 26, ms. 977-995.
- Jabatan Kebajikan Masyarakat Malaysia. tidak bertarikh. *Penganiayaan kanak-kanak mengikut jenis penderaan*.
- Kassim, K., & Kasim, M. S. 1995. Child sexual abuse: Psychological aspects of 101 cases seen in an urban Malaysian settings. *Child Abuse & Neglect*, 19(17), 793-799.
- Over 700 child rape cases last year. 2004, Mac 26. *New Straits Times*, ms. 15.
- Putnam, F. W. 2003. Ten-year research update review: child sexual abuse. *Journal of the American Academy of Child & Adolescent Psychiatry*. 42(3), ms. 269-278.
- Saito, S 2000. *Child abuse (Chinese version)*. Taipei: Linyu. (original published in Japan by Kodansha Ltd).
- Tutty, L.M. 1995. The revised Children's Knowledge of Abuse Questionnaire: development of a measure of children's understanding of sexual abuse prevention concepts. *Social Work Research*, 19(2), ms. 112-118.
- Tutty, L.M. 1996. *Children's Knowledge of Abuse Questionnaire – Revision III*.

- Tutty, L.M. 1997. Child sexual abuse preventions programs: evaluating “who do you tell.” *Child Abuse & Neglect: The International Journal*, 21(9), ms. 869-881.
- Wilken, T. R. 2002. *Adult survivors of child sexual abuse*. Ottawa: National Clearinghouse on Family Violence.